

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 lutego 2026 r.

Pozycja 12

POSTANOWIENIE

z dnia 14 października 2025 r.

Sygn. akt Ts 228/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz – przewodniczący
Krystyna Pańlowicz – sprawozdawca
Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 października 2022 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o zbadanie zgodności: 1) art. 350 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1, art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; 2) art. 394^{1a} § 1 ust. 8 k.p.c. z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1, art. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 6 marca 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 28 marca 2024 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z uwagi na nieusunięcie jej braku formalnego mimo wezwania sędziego Trybunału z 26 kwietnia 2023 r., a także skierowanie jej zarzutów wobec aktu stosowania prawa. Trybunał stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanki osobistego, rzeczywistego oraz aktualnego naruszenia wolności i praw konstytucyjnych skarżącego wskazanych w skardze z uwagi na skorzystanie przez skarżącego z przysługującej mu możliwości zakwestionowania postanowienia sądu o sprostowaniu oczywistej omyłki w drodze zażalenia.

W zażaleniu z 4 kwietnia 2024 r. (data nadania) na powyższe postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie oraz skierowanie skargi konstytucyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu podkreślił, że przedmiotem skargi jest procesowy mechanizm sprostowania oczywi-

stych omyłek pisarskich orzeczenia, który – wbrew jego celowościowemu przeznaczeniu – wykorzystywany jest do korekty zakresu pierwotnie zasądzzonego roszczenia. W przekonaniu skarżącego zmiana orzeczenia w zakresie wysokości zasądzzonego świadczenia, np. – jak w sprawie niniejszej – przez przyznanie odsetek, powinna odbyć się wyłącznie w ramach przewidzianych prawem środków zaskarżenia, a nie w ramach autokorekty prawomocnego orzeczenia przez sąd pierwszej instancji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu.

2.1. W uzasadnieniu kwestionowanego postanowienia Trybunał zauważył, że skarżący – mimo wezwania go zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 26 kwietnia 2023 r. – nie wyjaśnił rozbieżności występującej w przedłożonych do akt dokumentach w zakresie daty rocznej wydania orzeczenia, na skutek zaskarżenia którego zapadło orzeczenie Sądu Okręgowego z 14 lipca 2022 r. (sygn. akt [...]), wskazane w niniejszej sprawie jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Po przeprowadzeniu analizy akt rozpatrywanej sprawy Trybunał Konstytucyjny potwierdza trafność ustalenia, że skarżący nie ustosunkował się do wezwania do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej we wskazanym wyżej zakresie, mimo że został pouczony o skutku jego niewykonania, którym – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – jest odmowa nadania skardze dalszego biegu. Trybunał stwierdza ponadto, że w zażaleniu skarżący w żaden sposób nie odniósł się do faktu nieusunięcia braku formalnego skargi, a tym samym nie podważył zasadniczej podstawy odmowy przekazania jej do oceny merytorycznej.

2.2. W zażaleniu skarżący ponowił zarzuty dotyczące mechanizmu sprostowania oczywistych omyłek pisarskich, które sformułował już w skardze konstytucyjnej, a które Trybunał uznał w postanowieniu z 6 marca 2024 r. za skierowane wobec aktu zastosowania prawa w sprawie skarżącego. Trybunał Konstytucyjny w niniejszym składzie podziela wyrażoną w zaskarżonym postanowieniu ocenę, zgodnie z którą zarzuty te koncentrują się na kwestii dopuszczalności sprostowania przez sąd w trybie art. 350 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1568, ze zm.) zapadłego w sprawie skarżącego wyroku przez dodanie rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. To czyni z rozpatrywanej skargi konstytucyjnej skargę na indywidualne rozstrzygnięcie zapadłe w sprawie skarżącego. Przeprowadzenie kontroli konstytucyjności w odniesieniu do tak określonego przedmiotu skargi jest niedopuszczalne.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.